

sionens øvrige Medlemmer — jeg har nemlig den Ære at være Medlem af Statsregnskabskommissionen, som der foreligger Indstillinger fra. Jeg hilser med Glæde og er Finansministeren taknemmelig for, at han saa hurtig og i saa stort Omfang, som Tilfældet er, har taget Hensyn til de omend ikke saa fast formede, dog i mangt og meget velbegrundede Henstillinger, Statsregnskabskommissionen gør. Jeg bruger dette Udtryk, fordi jeg vil gøre opmærksom paa, at nogen endelig Betænkning fra Statsregnskabskommissionen om disse Forhold foreligger ikke. Der foreligger kun en foreløbig Henstilling, som senere vil blive efterfulgt af en mere motiveret Betænkning. Saa meget mere Grund er der til at sige den højtærede Minister Tak, fordi han paa det foreliggende Grundlag i saa høj Grad, som Tilfældet er, har taget Hensyn til Kommissionens Henstillinger. Dog er der paa et Par enkelte Punkter, som jeg skal tillade mig at gaa nærmere ind paa, nogen Uoverensstemmelse mellem Kommissionens og mine Anskuelse. Jeg fremdrager dem, fordi jeg mener, at der vil være Grund for Finansudvalget og Folketinget til at beskæftige sig dermed, naar man skal til at bedømme de foreliggende nye Forslag.

Jeg vil da tage som Udgangspunkt de almindelige Bemærkninger, der er knyttet til Finanslovsforslaget, Uddraget af Statsregnskabskommissionens Skrivelse allerbagest i selve Finanslovsforslaget. Jeg skal tage de enkelte Punkter, jeg vil røre ved, i den Orden, de kommer.

Det nævnes først, at man fra Kommissionens Side vil anse det for rigtigst, at Renterne af Stats-Laanefondens Aktiver og Stats-Brandforsikringsfondens Aktiver o. s. v. opføres baade som Indtægt og Udgift paa samme Konto. Deri er jeg fuldstændig enig, idet det vil bidrage i høj Grad til, at man faar Overblik over Fondenes virkelige Forhold, deres Udgifter, deres Indtægter, deres hele Status. Naar jeg dog har fundet Anledning til at nævne dette, til Trods for at jeg er enig deri, er det, fordi jeg ikke ser, hvilken Berettigelse der er til at opretholde alle disse forskellige Fonds. Det forekommer mig, at der i alle disse Fonds i Virkeligheden er ikke saa ganske lidt af det forældede Skuffesystem. Det er maaske ikke det, man i tidligere Tider forstod ved et Skuffesystem, det skal jeg ikke paastaa. Men en Institution som en Stat er dog, selv om Danmark ikke er nogen Stormagt, en ret betydelig Størrelse finansielt set. Jeg kan ikke se, at vi havde behovet at

lave specielle Fonds f. Eks. for Brandforsikring. I det Øjeblik man har saa mange Bygninger og saa meget Inventar, som Staten har, vil man i Virkeligheden komme til at udrede lige saa meget i Præmier aarligt, som man gennemsnitlig kan komme til at yde til Opbygning af de Bygninger, der maatte brænde. Det er i Virkeligheden ogsaa erkendt derved, at man i sin Tid gik til at oprette Stats-Brandforsikringsfonden, idet man sagde: det kan ikke betale sig at give alle de Penge til Forsikringsselskaber, vi er selv Forsikringsselskab. Men saa forstaar jeg ikke, hvorfor man ikke fuldt ud tager Konsekvensen deraf og siger: Vi tager de Skrald, det giver, hvis der en Gang kommer en stor Brand. Vi opfører alligevel ikke Christiansborg i Løbet af et Aar, hvis der skulde blive Tale om en ny stor Brand; i et saadant Tilfælde fordeles vi Udgifterne paa en længere Aarrække. Jeg synes ikke, vi har Brug for denne Henlæggelsesfond eller for at føre det Skuffesystem, som jeg kalder det; jeg synes, Staten selv er Forsikring nok i saa Henseende.

Jeg gaar saa til det næste Punkt, der er af nok saa indgribende Betydning, nemlig Renteberegningen. Jeg er i Princippet fuldstændig enig med Kommissionen og ogsaa i det af Finansministeren fremsatte, nemlig at man skal kunne se, i hvilken Grad den ene og den anden Statsinstitution forrenter sig. Derimod har jeg ikke i Kommissionen givet min Tilslutning, og jeg synes heller ikke, jeg er i Stand til at gøre det, til den Form, som er antydet af Kommissionen og accepteret af det høje Ministerium. Der fastsættes ganske vist ikke i al Almindelighed nogen bestemt Rente, men for de mere erhvervsmæssigt drevne Institutioner sætter man en Rente af 5 pCt. Jeg skal ikke opholde mig ved, om 5 pCt. er for meget eller for lidt — i Øjeblikket er det ikke for meget; under normale Forhold, som jeg haaber vi en Gang kommer tilbage til, vil jeg anse 4 pCt. for at være passende. Men det forekommer mig, at der i den systematisk gennemførte Renteberegning, hvad enten der er Tale om Ting, der forrenter sig eller ej, kommer noget doktrinært frem, noget, som i Virkeligheden i sin Doktrinarisme ikke aabner Mulighed for at blive efterfulgt.

Lad os tage Jernbanerne. De kan naturligvis nok i de bedre Egne bringes op til at give 5 pCt., men det gaar ikke, naar vi kommer til de daarligere Egne, og det har den højtærede Trafikminister indrømmet